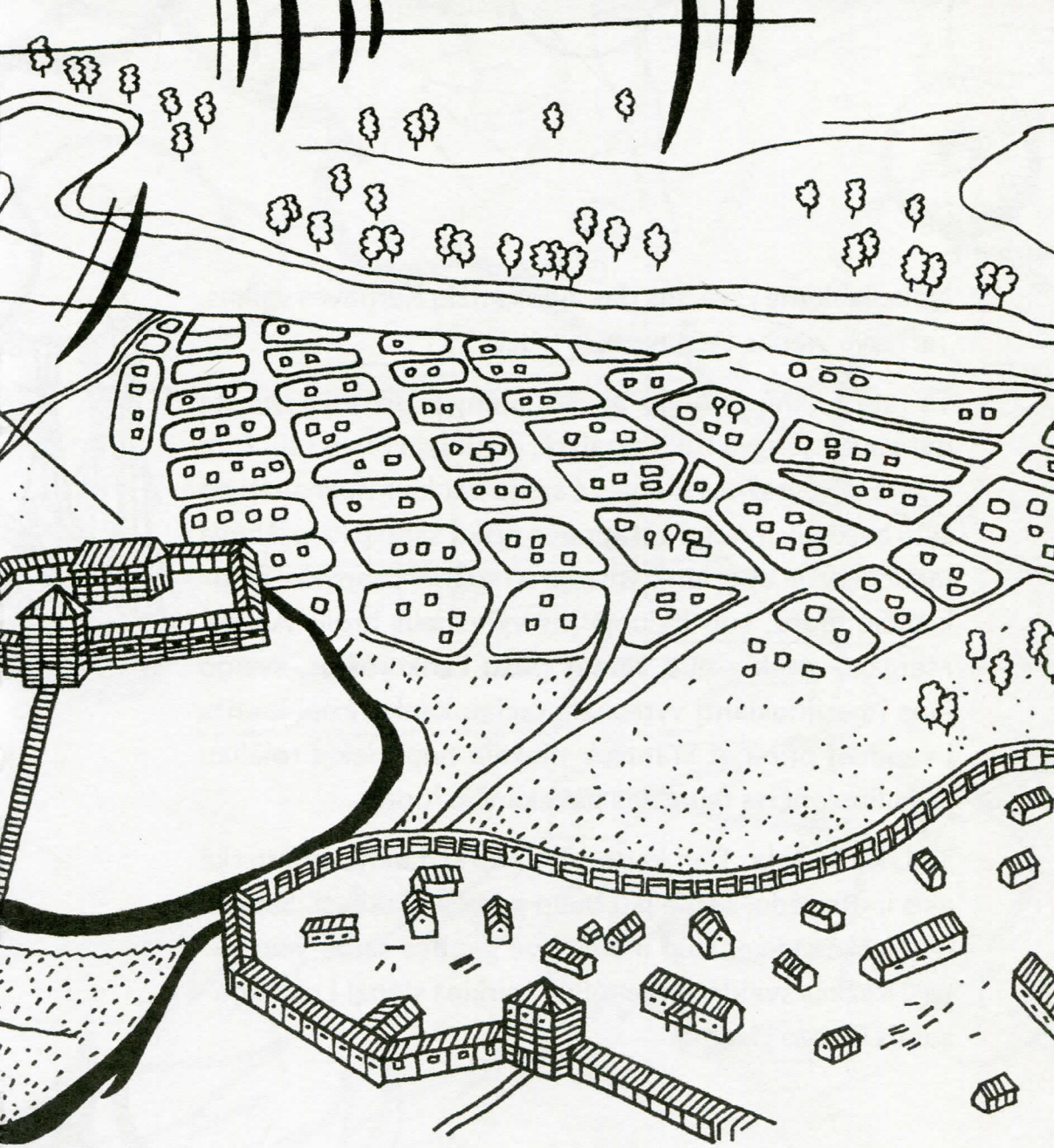
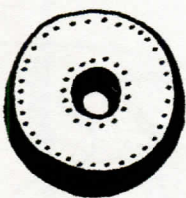

Šiandien žvelgiant į didingus Kernavės piliakalnius, žaliuojantį Pajautos slėnį ir įstabų Neries vingį sunku įsivaizduoti, kaip šios vietos atrodė prieš daugelį šimtmečių, kai čia stūksojo stipri pilis ir klestėjo didelis viduramžių miestas. Archeologinių tyrimų metu buvo atskleista daug senosios Kernavės

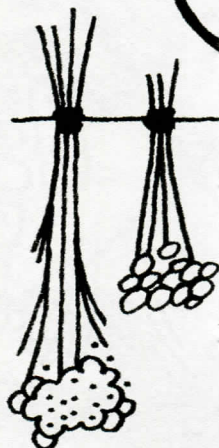

paslapčių. Dabar jau žinoma, kad pirmieji žmonės šioje vaizdingoje vietoje apsigyveno labai seniai, dar akmens amžiuje, o suklestėjo Kernavė XIII–XIV a. – kai susikūrė, stiprėjo ir plėtėsi Lietuvos valstybė, valdoma didžiųjų kunigaikščių. Manoma, kad Kernavė buvo pirmoji Lietuvos sostinė!

Nukeliaukime į svečius pas viduramžių Kernavės vaikus.
Tai buvo vienas 1363 metų rytas...

Tą rytą Luknė nubudo anksti. Slėnyje įsikūrusį miestą dar gaubė lengva rūko skraistė, o guolyje buvo taip šilta ir gera... Pasirąžiusi mergaitė spėjo dar kiek nusnausti po šiltu avikailiu ir netgi susapnavo ryškų sapną: kaip ji bėga takučiu palei upę, lenktyniauja su spėriai pasroviui plaukiančiu luotu, kurį irkluoja jos vyresnėlis brolis Alvitis. Mergaitė griebia nuo žemės pušų kankorėžius, svaido juos į besijuokiantį vyresnėlį, tačiau kankorėžiai krenta į vandenį prie pat kranto ir niekaip nepasiekia tolėliau raibuliuojančias bangeles paliekančio luoto.

TAUKŠT! Tyla. Dar kartą: TAUKŠT! Luknė pramerkė akis ir atsisėdo. Saulė jau buvo gerokai pakilusi. Sapnas išsiblaškę staiga, kaip ir Kernavę gaubęs saulėryčio rūkas. kažkas svaidė akmenėlius į pirkios sieną! Luknė basomis išbėgo į kiemą.

